

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. София, 07.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

при участието на секретаря С.О.

като разгледа докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Гражданско дело №
20221110144965 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Предявени по реда на чл. 422 от ГПК са обективно кумулативно съединени
искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ
и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на
ищеца е 276,54 лева, представляваща главница за цена на доставена от
дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, представляващ
АПАРТАМЕНТ № 60, ..., с абонатен номер № 257707, за период от 01.10.2018
г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 25.05.2022 г. до
изплащане на вземането, сумата 46,76 лева, представляваща мораторна лихва
за период от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., 37,46 лева, представляваща
главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от
м.04.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 25.05.2022
г. до изплащане на вземането, сумата 6,85 лева, представляваща мораторна
лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.05.2019 г. до
11.05.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично
задължение по чл. 410 от ГПК от 03.06.2022 г. по ч.гр. дело № 27073/2022 г.
по описа на СРС, II ГО, 178 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с
ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи
условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали
потребителя без да е необходимо изричното им приемане, защото има
качеството на потребител на ТЕ, тъй като е собственик на топлоснабдения
имот. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния
период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престириал
насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите

условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като съгласно приложимите ОУ изпада в забава само за задълженията, за които е изготвена изравнителна сметка. Сочи, че потребителят дължи и заплащане на услугата „дялово разпределение“, за стойността на която е издавана фактура със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава. Претендира разноски. Възразява за разноските на ответника. Заявява възражение за компенсация на разноските.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв е постъпил от ответника чрез адв. К. (с пълномощно към отговора), в който оспорва предявените искове. Оспорва, че има качеството на купувач по договор за продажба на топлинна енергия като собственик. Оспорва, че стойността на услугата дялово разпределение дължи на ищеца. Възразява, че не е изпаднал в забава. Възразява за изтекла погасителна давност. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена. Претендира разноски в заповедното и исковото производство. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявените установителни искове с правно основание [чл. 79, ал. 1 ЗЗД](#), [вр. чл. 149 ЗЕ](#) и [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: по иска за главница за топлинна енергия - че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия - че облигационното правоотношение е възникнало на соченото от ищеца правно основание – по силата на закона и с оглед притежаваното от ответника право на собственост върху имота през исковия период, обема на реално доставената до имота на ответниците топлинна енергия, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума, изпадането в забава в плащането на главното задължение.

В тежест на ищеца е да установи, че услугата за дялово разпределение на ТЕ е извършена през периода, както и легитимацията си да претендира дължимостта на това вземане.

Ответника следва да докажат възраженията си (правоунищожавачи, правоизключващи или правопогасяващи) срещу съществуването на вземанията, респективно срещу изискуемостта им.

По възражението за давност, наведено от ответника отговора, в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността за процесните вземания.

С доклада си по делото, неоспорен от страните, съдът е обявил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване на основание [чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК](#) обстоятелствата, че: 1/ към правоотношението са приложими ОУ на ищеца за 2016 г., на които се позовава в исковата молба, които са публикувани в описаното в исковата молба печатно издание на посочената дата; 2/ че фактурите за сумите са издадени и обявени съгласно предвиденото в ОУ. 3/ че ищецът е доставил топлинна енергия до имота в посочения размер

и на тази цена.

На първо място спорен по делото е въпросът дали ответникът има качеството на клиент на топлинна енергия за битови нужди през исковия период.

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

Съгласно задължителните разяснения на ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК, ВКС освен посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ правни субекти (собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот), и трети лица, ползващи имота по силата на договорно правоотношение, могат да бъдат носители на задължението за заплащане на доставената топлинна енергия за битови нужди към топлопреносното предприятие, когато между тези трети лица и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят е клиент на топлинна енергия за битови нужди и дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриване на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество.

Следователно договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот, част от сграда, намираща се в режим на етажна собственост, може да бъде както изричен писмен (при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора между страните по същия), така и презюмиран (сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване – по силата на закона чл. 153, ал. 1 ЗЕ), като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина (изричен или презюмиран), преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. Ето защо за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период, от значение е обстоятелството с кое лице последно по време е сключен договор за доставка на топлинна енергия.

След горните разяснения и въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема, че ищецът е установил при условията на пълно и главно доказване, че през исковия период страните са били обвързани от договорно правоотношение, възникнало с оглед притежавано от ответника право на собственост върху недвижимия имот.

Установява се от представения по делото договор за покупко-продажба на

жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ № 43, том V от 20.03.1986 г., че Главна дирекция за изграждане на София при СНС е продала на Ганчо М. Г., процесния недвижим имот – новопостроено жилище № 60, находящо се в жилищна сграда – блок № 4, вх. В, ет. 2 в ж. к. "Младост 1А" в гр. София, състоящо се от една стая, дневна, кухня и сервизни помещения, с площ от 60,47 кв. м., заедно с припадащите се избено помещение № 6 и 1,825% идеални части от общите части на сградата.

Не е спорно по делото, а и се установява от приетото удостоверение за наследници изх. № РМЛ23-ТД26-1251/2023 г. на Столична община, район "Младост", че Ганчо М. Г. е починал на 29.06.1996 г., като е оставил за свои наследници по закон – В. Г. М. (син) и Николай Г. Г. (син), всеки от които е наследил по 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесния имот. Не се спори, а и се установява от същото прието удостоверение за наследници че Николай Г. Г. е починал на 05.06.2011 г., като същият не е бил женен и не е имал деца.

С оглед на гореизложеното ответникът се легитимира по силата на наследствено правоприемство като собственик на поне 1/2 ид.ч. част от имота. Видно от молба-декларация от 05.10.1996 г., подадена от В. Г. М. до ФИРМА, настоящият ответник е поискал при ищцовото дружество да бъде открита негова индивидуална партида за жилището, представляващо ап. № 60, находящ се в гр. София, ж.к. „Младост 1а“, бл. 512, вх. В, ет. 2, ап. 60.

Положението на съсобствениците, когато само един от тях е подал заявление до тополофикационното дружество, следва да се урежда аналогично според разясненията по т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, касаещо бившите съпрузи. Според същото "когато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985 г. (отм.); Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг. Възникналото наемно правоотношение по чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата

на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството си на съсобственици. ".

В разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ е уреден презумптивният неформален договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди при общи условия. Тази презумпция не изключва възможността облигационното правоотношение да възникне на друго основание - при постигнато изрично съгласие между доставчика и неговия клиент. Подаденото заявление-декларация за откриване на нова партида на името на един от съсобствениците в настоящия случай представлява по своето правно естество именно предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия (чл. 13 от ЗЗД), отправено от единия от съсобствениците до топлофикационното дружество. Вземайки предвид положения входящ номер на заявлението-декларация и воденето на процесната партида на името единствено на В. Г. М. /видно от представените от третото лице – помагач и приети от съда писмени доказателства/, следва да се приеме, че ищецът е приел предложението, продължавайки да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, поради което между страните е породено облигационно правоотношение, което ги обвързва.

Сключването на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди с ответника В. Г. М. обуславя отговорността на същия за заплащането на начислените парични задължения, още повече, че в заявлението-декларация е и деклариран, че го ползва. Какви са вътрешните отношения между съсобствениците в случая се явява без значение спрямо ищеца.

Следователно задължение за заплащане на потребената в процесния имот топлинна енергия за исковия период е възникнало за ответника В. Г. М..

Не е спорно също така, а и това се установява от събраните писмени доказателства, че сградата, в която се намира имотът е топлоснабдена. Установено е, че на проведено на общо събрание на етажните собственици от 18.05.2015 г. е взето решение да бъде сключен договор за услугата дялово разпределение с ФИРМА. От данните по делото става ясно, че през исковия период това дружество е осъществявало дяловото разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният апартамент.

Между страните не се спори, поради което е изведено от съда като безспорно обстоятелството, че ищецът е доставил топлинна енергия до имота в посочения в исковата молба размер и на тази цена.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира след преценка по реда на чл. 202 ГПК, се установява, че няма данни за извършени плащания на сумите, предмет на процеса.

От заключението по ССЧЕ, което настоящият състав кредитира в тази му част като компетентно изготвено и обективно, се установява, че размерът на дължимите суми за топлинна енергия за процесния период, възлиза на 276,54 лева.

Ето защо съдът приема иска за главница за топлинна енергия за доказан до размер от 276,54 лв.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК, е направил възражение за погасяване на сумите по заповедта за изпълнение по давност, по което съдът приема

следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (така ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. "б" ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от "Топлофикация София" ЕАД от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 25.05.2022 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК – то в случая от 25.05.2022 г. давността е прекъсната, като в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.).

Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 17.03.2019 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност. В случая това са вземанията за периода м. 10.2018 г. - м. 01.2019 г. включително, тъй като вземането за м. 01.2019 г. е станало изискуемо на 15.03.2019 г., или непогасени са вземанията за периода м. 02. 2019 г. – м. 04. 2021 г. (вземането за м. 02. 2019 г. е станало изискуемо на 15.04.2019 г. и не е обхванато от погасителна давност).

Въз основа на приложените по делото документи и данните от С СчЕ, както и общата фактура за периода 01.05.2019 г. – 30.04. 2020 г. съдът приема, че непогасена по давност е сумата от общо 212,33 лв. за периода 02.2019 г. – 04.2021 г., до който размерът искът за главница спрямо този ответник е основателен и следва да бъде уважен, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 276,54 лв. Като законна последица от уважаване на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.05.2022 г. до окончателното плащане.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

Установява се от представените по делото доказателства, че сградата, в която се намира жилището на ответниците, е била присъединена към топлопреносната мрежа. От събраните в хода на производството доказателства е установено, че услугата е извършвана през процесния период

от ФИРМА.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграждателна собственост се извършва по система за дялово разпределение, като начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в действащата към процесния период Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г. В отношенията между страните са приложими общите условия, приети по делото като доказателство, като според същите условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение. Според чл. 22 от ОУ услугата "дялово разпределение" се заплаща на продавача – "Топлофикация София" ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение за процесния период.

Доколкото съдът достигна до извод, че страните са били обвързани от договорно правоотношение през периода, а от доказателствата по делото е установено, че услугата е извършвана, следва да се приеме, че цената на същата е дължима на ищеца.

Ето защо и този иск е доказан по основание и по размер за сумата от 37,46 лв. Началната дата, за която се претендира цена на услуга за дялово разпределение е м. 04.2019г., поради което няма вземания, които да са погасени по давност и искът е основателен в пълен размер, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.05.2022 г. до окончателното плащане.

По иска за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия:

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия за периода са приложими Общите условия към договора, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Лихва за забава обаче на основание чл. 33, ал. 3, вр. ал. 2 вр. чл. 32, ал. 3 от общите условия от 2016 г. започва да се начислява единствено след 45-дневен срок след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, доколкото падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45-дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. Предвижда се лихва да се дължи след установяване окончателния размер на задължението, с оглед което и след настъпване на падежа купувачът изпада в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. Следователно, задълженията за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от страна на кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството, в какъвто смисъл са оплакванията в отговора на исковата молба, които биха били релевантни в случай, че приложение намират общите условия на ищеца от 2014 г., каквато не е настоящата хипотеза.

По отношение на ответника В. М., лихва за забава се дължи само върху непогасената по давност главница – [чл. 119 ЗЗД](#). Съдът прие, че е дължима главница за топлинна енергия в размер на 212,33 лв. за периода м. 02. 2019 г. – м. 04. 2021 г. За вземането за м. 02-04. 2019 г. лихва се дължи от 15.09.2019 г. до 11.05.2022 г., за вземанията за периода м. 05. 2019 г. – м.04. 2020 г. лихва се дължи от 15.09.2020 г. до 11.05.2022 г., а за вземанията за периода м. 05. 2020 г. – м.04. 2021 г. лихва се дължи от 15.09.2021 г. до 11.05.2022 г.

Съобразявайки погасената по давност част от главницата, момента на изпадане в забава за заплащане на задължението по всяка от изравнителните сметки и с помощта на онлайн калкулатор, съдът изчисли на основание на [чл. 162 ГПК](#), че искът за лихва за забава е основателен за сумата от 29,91 лв., до която следва да бъде уважен, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 46,76 лв.

По иска за лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение на ТЕ:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. [чл. 84, ал. 2 ЗЗД](#). По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по [чл. 410 ГПК](#), поради което акцесорната претенция за сумата от 6,85лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на присъждане на разноски възниква и за двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

За исковото производство ищецът претендира разноски в размер на 50 лв. – държавна такса, 220 лв. – депозит за експертиза, и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) в минимален размер от 100 лв., или общо 370 лв. На основание [чл. 78, ал. 1](#) и [ал. 8 ГПК](#), съразмерно с уважената част от исковете, ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 281,20 лв.

За заповедното производство ищецът претендира разноски в размер на 25 лв. – държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение, или общо 75 лв. На основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), съразмерно с уважената част от исковете, ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 57 лв.

Ответникът претендира присъждане на адвокатско възнаграждение, при условията на [чл. 38, ал. 2 ЗАдв](#). По исковото и заповедното производство са представени договори за правна защита и съдействие, сключени между ответната страна и адвокат С. К. К. при условията на [чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.](#), с оглед на което на адвоката следва да се определи адвокатско възнаграждение за всяко от двете производства, което ищецът да бъде осъден да заплати.

Въз основа цената на исковете, на основание [чл. 38, ал. 2 ЗАдв](#), вр. с [чл. 7, ал. 2, т. 2](#) и [чл. 7, ал. 7 от НМРАВ](#), съдът определя адвокатско възнаграждение за исковото производство в размер на 400 лв. и такова за заповедното производство в размер на 100 лв. Съразмерно с отхвърлената част от исковете, на процесуалния представител на ищеца – адв. С. К. се дължи, съответно: за заповедното производство – 24 лв.; за исковото производство –

96 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от ФИРМА по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че В. Г. М., ЕГН *****, дължи на "Топлофикация София" ЕАД сумата от 212,33 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот - АПАРТАМЕНТ № 60, ..., с абонатен номер № 257707, за периода 02.2019 г. - 04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.05.2022 г. до плащането, като отхвърля иска за разликата над уважения до пълния предявен размер от 276,54 лв. и за периода 10.2018 г. – 01.2019 г., като неоснователен и погасен по давност; сумата от 37,46 лв., представляваща цена на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за същия имот за периода 04.2019 г. – 04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.05.2022 г. до плащането; сумата от 29,91 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, начислена за периода 15.09.2019 г. – 11.05.2022 г., като отхвърля иска за разликата над уважения до пълния предявен размер от 46,76 лв., като неоснователен и погасен по давност, за които вземания по ч. гр. д. № 27073/2022 г. по описа на СРС, 178 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 03.06.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения от ФИРМА, ЕИК ..., срещу В. Г. М., ЕГН *****, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване дължимостта на сумата от 6,85 лв., представляваща мораторна лихва върху стойността на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода 31.05.2019 г. – 11.05.2022 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА В. Г. М., ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК ..., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 281,20 лв. - разноси в исковото производство и сумата от 57 лв. - разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК 83160946, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв, да заплати на адвокат С. К. К. – САК, адвокатско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от исковите: сумата от 24 лева за осъществено безплатно процесуално представителство на В. Г. М. по ч. гр. д. № 27073/2022 г. на СРС, 178 състав и сумата от 96 лв. за осъществено безплатно процесуално представителство на В. Г. М. по гр. д. № 44695/2022 г. на СРС, 178 състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач ФИРМА, на страната на ищеца ФИРМА.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на репис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____